

חי בסרט

למרות נטפליקס והקורונה, הקולנוע לא נעלם מהאולם. יש לי אפילו כמה הצעות מתיחה לצלולואיד

האפרו-צנענייאי. תמו, שתיקרא תמר היפה-מבפנים, תהיה נשואה לאהוד, שכבר אסור לקרוא לו השמן אלא אהוד השלם-עם-הגוף-שלו, ויהיה להם ילד בהורות משותפת עם מי שנקרא פעם אלימלך זורקין, עד שעשה שינוי מין והפך לאלימלכה. צריך לחשוב גם מה עושים עם עזית הכלבה הצנחנית. מצד אחד, היא הקדימה את זמנה בכל הקשור לגיוס בנות ליחידות קרביות. מצד שני, גיוס של כלבה לשירות קרבי עלול להיחשב היום כהתעללות בחיות, כך שאולי יהיה צריך לה-פוך אותה לעזית הכלבה הג'ובניקית ולסדר לה תפקיד קל"מ (קרוב למלונה).

את סרטי הבורקס צריך לפתוח לעדות שלא זכו לייצוג בשנות ה-70, כמו אתיופים ורוסים, עם סרטים כמו "ארקדי וחצי" או "סלאח אמהרי". חוץ מזה שבורקס הוא מאכל עתיר פחמימות שלא מתאים לעידן הבריאותי של ימינו, והגיע הזמן להמציא ז'אנר חדש – "סרטי פשטידת ערשים ללא גלוטן". קונילמל יחזור בשאלה, יעבוד בהייטק ויתגבר על הגמ' גום, כדי לא להעליב. בגרסה החדשה של "אסקימו לימון",

בקומדיות השם היה חייב להיגמר בצירוף "מת מצחוק" (האקרה מת מצחוק, המרגל מת מצחוק, המתרגם מת מצחוק), כשרצו לשוות לסרט נימה סקסית, זה היה "איזה מין שוטר", "איזה מין שכנה", ובקיצור – איזה מין תרגום מעפן. בין קלאסיקות התרגום היה אפשר למצוא את "אדם בעי קבות גורלו" ("Easy Rider"), "האקרה מת מצחוק" ("The Naked Gun"), "חרמן על הזמן" ("Superbad"), ו"גשם של פלאפל" ("Cloudy with a Chance of Meatballs"), שאין בו אפילו חצי מנה.

אני תוהה מה עבר בראש של מי שהחליט ש-"Joy Ride" יהיה "לעולם אל תשחקו עם זרים", "Ugly Coyote" יהיה "חופשיות על הבר", "Crazy/Beautiful" יקבל את השם "את מטורפת, אתה חתיך", ו-"The Hangover" – "בדרך לחתונה עוצרים בלאס וגאס". כנראה מי שתרגם את זה היה בהנגאובר.

הקולנוע לא שוקט על שמריו. השבוע פורסם שג'ונתן גנט, הבן של הסופרמנים קלארק קנט ולויס ליינ (שיכול

לא פעם אני תוהה מה יעלה בגורלו של הקולנוע אחרי כל ההמצאות החדשות והטלטלות שעברנו בשנתיים האחרונות. האם הקהל ימשיך להגיע לאולמות סגורים, שבהם צריך לשבת שעתיים עם מסיכה? האם ייצרו מסיכה עם חור לפופקורן? בהופעה של דני סנדרסון השבוע הוא אמר לקהל: "אתם נראים כמו כנס מנתחים".

זה נכון שאת הקולנוע הספידו כבר מזמן, כמו את הרדיו לפניו. טענו שלא צריך קולנוע כשיש טלוויזיה בבית, מה גם שהיום, עם שירותים כמו נטפליקס, אפשר לצפות כמעט בכל סרט בלי לצאת מהבית, למצוא בייביסיטר, למצוא חניה ולשבת ליד מישהו שלועס לך פופקורן באוזן. מצד שני, חוויית הקולנוע, עם הסאונד האיכותי והמסך הגדול, היא בלתי ניתנת להחלפה. יעידו על כך מיליון צופים שהלכו לראות את "לשחרר את שולי" בבתי הקולנוע ושברו את שיאי הצפייה אי פעם.

בילדותי ההליכה לקולנוע היתה אירוע משמעותי. למי-טב זיכרוני לא היה אז פופקורן, והעינין הקולינרי הסתיים במנת פלאפל מרגשת בסוף הסרט. מכיוון שלאף אחד לא היתה טלוויזיה, הקולנוע סיפק גם את ערכוני האקטואליה: "יומני גבע", ששודרו לפני הסרט, היו שילוב מקוצר של מהדורת חדשות וגיא פינס, בליווי קריינות דרמטית, ואפשרו לכולם להיות מעורכנים בכל ענייני היום, או לפחות בענייני החדש שעבר, מאז שעדכנו אותם בפעם האחרונה. בקולנוע "ארמון" בחיפה הגדילו לעשות, ויצרו פלא טכנולוגי מדהים לימי הקיץ הלוהטים והלא ממוזגים: באמצע הסרט הגג היה נפתח באיטיות, ואוויר צח היה מאוורר את בית הקולנוע.

בבתי הקולנוע של פעם לא היתה שום בעיה לעשן או לג'לגל בקבוק ריק של טמפו מהשורות העליונות במורד רצפת האולם עד למטה, בקול רעש אדיה. באי הקולנוע לא התביישו לנהל דיאלוג לא ממש מנומס עם מי שהקריין את הסרט, של-פעמים התבלבל בסדר הגלגלים והקריין את הגלגל הרביעי לפני השלישי.

לצופים גם לא היתה בעיה לשאוג לכיוון חדר ההקרנה "סרטן/מסריט, אין פוקוס!". מה שלא השתנה, וכנראה לא ישתנה לעולם, הוא הצופים האקטיביים, שמנהלים דיאלוג עם הסרט עצמו כאילו הם ושוורצנגר חברים מהיסודי. ממשפטים כמו "תן לו בשיניים", כשהנבל נתפס והגיבור מכה אותו, ועד "תיהרקי, תיהרקי, הוא מאחוריך!". אלו בדיוק אותם אנשים שיסבירו לבן/בת זוגם את מה שעומד לקרות, בסגנון "עכשיו הוא יחטוף כדור בראש" ו"הרוצח זה הכומר".

בימים שלפני הטלוויזיה המסחרית הפרסומות היו משודרות בקולנוע, ולאף אחד לא היתה בעיה לפמפם לקהל השבוי שלא יכול לזוז פרסומות של שלוש דקות ויותר. מ"זיפ משקה שובב" ועד מלחמות המילקי של חלי גולדנברג. עד היום אני יודע לדקלם בעל פה טקסט שהיה מיועד בכלל למפרסמים, והלך ככה: "הראייה והשמיעה, הצבע והתמונה, מגבירים את תודעת המוצר. הפרסום על מסך הכסף עולה כסף אך שווה זהב. פרסם ותיוכח".

המפיצים הישראליים תמיד הצטיינו בתר-גומים איזמים לשמות הסרטים שהגיעו מחו"ל. בכל הזדמנות ניסו לרחוף לצופים את המילים המפוצצות "גורלי" ו"קטלני", גם כשהן ממש לא הופיעו בשם המקור (נשק קטלני, זיכרון קטלני, שליחות קטלנית, פיתוי קטלני, סוד הווירוס הקטלני, חופשה קטלנית, מרדף קטלני, פיתוי קטלני, ואם בבית הקולנוע לא הקפידו על היגינה, יכולת לקבל גם פופקורן קטלני).

איור: טל לזר

שכדי להימנע מסוכרים תיקרא פשוט "לימון", יכבבו שלוש בנות, שעובדות באחת מחברות המטבחים שהחליפו את גלידה מונטנה בנמל תל אביב, ומנסות להתחיל עם בנות אחרות. הגרסה החדשה של "מציצים" תתחבר לקירמה הטכנולוגית, ובמקום להציץ למקלחות בים, תעסוק בחבר'ה שמציצים בפו-רנו בסלולרי, אלא אם גם אותה יביים אורי זוהר, ואז יקראו לסרט "מציצית".

רק "תעלת בלאומילך" של אפרים קישון יכול להישאר בדיוק כמו שהוא, כי הביורוקרטיה בעירייה נשארה אותו דבר. כשמסתכלים על החפירות בתל אביב, נשאר רק לחכות להצפות של החורף, שיוריימו מים ויהפכו אותה לוונציה של המזרח התיכון. בניגוד לסרט המקורי, את מי שהתחיל את החפירות הנוכחיות לא יכנו משוגע, כי הפעם החופר הוא ראש העיר. תשושי הנפש יהיו בעוד כמה שנים התושבים, שצריכים לסבול את הסיט הזה. ☒

yairn@israelhayom.co.il

להיקרא סופר-בן), יוצא מהארון, ובגרסת הקומיקס החדשה הוא כבר לא עוד גבר סטרייט לבן. עניין שנשמע די הגיוני, בהתחשב בכך שאבא שלו נוהג להסתובב בטייץ צמוד. מעכשיו לסופרמן יהיו מאבקים חדשים: מאז הקיץ הוא כבר הספיק להילחם בשריפות שנגרמו בשל משבר האקלים, לסכל ירי בבית ספר, ולהפגין נגד גירוש פליטים. השאלה היא אם עכשיו, כשכבנו הצטרף לקהילה, הוא יתחיל להילחם למען נישואים גאים ויחליף את האויב שלו, לקס לותר, בבצלאל סמוטריץ'.

גם המפיקים של סרטי ג'יימס בונד חשבו שצריך להתקדם עם הזמן, ולכן (סליחה על הספויילר) הציגו את מי שאולי תחליף אותו – אישה שחורה. עדיין לא ברור אם בהתאם יחליפו גם את ה"מרטיני מנוער, לא מעורבב" ב"מיץ סלק בריא, לא טעים". לא ידוע לי אם עומדת על הפרק גרסה חדשה של הסמב"ה, אבל במקרה שכן, לא אתפלא אם ירון זהבי ייצא מהארון (או במקרה שלו – מהמערה החשמלית) ויאמץ ילד עם מנשה התימני, שכדי להיות פוליטיקלי קורקט ייקרא מעתה מנשה